

disse Pensioner, er der jo en formel Mulighed for, at de kan nærme sig Nulpunktet. Men reelt, praktisk set, ligger Sagen fuldstændig anderledes, thi de i og for sig ikke meget klare og ikke meget bindende Bestemmelser i Pensionslovene af 1851 og 1858 er i Virkeligheden blevet autentisk fortolkede gennem en lang Lovgivningspraksis, saaledes som jeg tillod mig at fremhæve ved Forelæggelsen, og det tror jeg ikke, man kommer udenom i Fremtiden.

Der er givet ikke mindre end 6 Pensionslove af den omhandlede Art. Der er givet Pensionslove efter Reglerne i den almindelige Pensionslov af 1858 i Anledning af Kong Frederik den Syvendes, Kong Christian den Niendes og Kong Frederik den Ottendes Død, hvis jeg maa medregne den midlertidige Lov, vi vedtog i forrige Samling, og som jo af alle ærede Medlemmer, der har haft Ordet, erkendes at være bindende for dem, der har stemt for den, med Hensyn til deres Stilling til den endelige Lov, der i Dag er til Behandling. Der er altsaa givet 3 saadanne Pensionslove i Anledning af ophørte Civillister. Desuden har man fulgt ganske de samme Grundsætninger, som er nedlagte i Pensionsloven af 1858, ved Fastsættelsen af de Pensioner, der fremkom ved Ophør af 3 apanagerede Hoffer, nemlig Enkedronning Caroline Amalies, Arveprinsesse Carolines og Hertuginde Wilhelmines. Man har altsaa, uden Undtagelse med ganske overvældende Flertal, fulgt en bestemt Opfattelse med Hensyn til Fortolkningen af de Bestemmelser, der findes i Pensionslovene af 1851 og 1858. Derfor er det, hvad man end teoretisk kan sige om, at Rigsdagen staar frit hver Gang, praktisk set ganske utvivlsomt, at vi ved at vedtage et Lovforslag som det, der her er til Behandling, og som tilsigter en endelig Ordning af disse Forhold, vil opnaa for det første en Sikkerhed for Statskassen og dernæst en betydelig Reduktion af de Byrder, som den ellers vilde komme til at bære. Jeg mener derfor, at Lovgivningsmagten vil handle baade i Kongehusets og ikke mindre i Rigsdagens og Statens Interesse ved at vedtage det her forelagte Lovforslag og derved vise sin Paaskønnelse af den redbonne Imødekommen, som er vist fra den nu regerende Konges Side med Hensyn til at imødekomme Rigsdagens Gang paa Gang udtalte Ønsker om Ordningen af denne Sag. Jeg skal altsaa paany anbefale Lovforslagene til velvillig Behandling i dette høje Ting.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister indrømmer, at Rigsdagen ikke har nogen juridisk Forpligtelse til at vedtage disse Love. Deri har den højtærede Minister jo fuldstændig Ret. Men saa siger den højtærede Minister, at der foreligger en Praksis for, at man har vedtaget Love af denne Beskaffenhed. Det er rigtigt, jeg kan sige: desværre rigtigt, det er sket 5—6 Gange tidligere. Men fordi man er kommet ind paa en Praksis, som maa anses for uheldig, er der ikke noget i Vejen for, at man kan bryde med en saadan gammel Praksis og gaa bort fra den, og det synes jeg er fuldt ud forsvarligt. Netop fordi vi har givet Kongen en meget rigelig og rundelig Civilliste, 1 Mill. Kr., synes jeg, man med Rette kan kræve, at Understøttelser og Pensioner til hans Betjente bliver Civillistens Sag. Dertil kan Rigsdagen ikke paatage sig at bevilge Penge. Derfor mener jeg, at Socialdemokratiets Standpunkt i denne Sag er fuldt ud forsvarligt.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal til det ærede Medlems sidste Udtalelse kun gøre en eneste Bemærkning, nemlig den, at den Praksis, der hidtil er fulgt, jo har skabt visse Forudsætninger, som utvivlsomt maa anses for at have været gældende ved Vedtagelsen af de forskellige Civillister. Hvis man nu vilde bryde med denne under hele vort konstitutionelle Liv fastholdte Praksis, vilde det være ensbetydende med en ikke ubetydelig Nedsættelse af Civillisten.

Zahle: Den Betragtning, som den højtærede Finansminister nu gjorde gældende, kan naturligvis have sin Rigtighed paa en Maade, men paa den anden Side er der heller ikke noget, som binder Rigsdagen, det er en given Ting. Da vi bevilgede Kongen den Civilliste, som han nu oppebærer, var det ikke nogen bindende Forudsætning, at vi tillige skulde bevilge Hofpensioner, og juridisk forpligtet dertil er vi jo heller ikke paa anden Maade. Forholdet er det, at Lovgiverne i 1851 og 1858, da man vedtog Pensionslovene, skød det Spørgsmaal fra sig og lod det staa uløst; vi har altsaa ikke andet at holde os til end det, at vi har en Praksis for os fra tidligere Tilfælde, som jeg ikke synes kan være forpligtende for Rigsdagen i Fremtiden. Men naar vi fra den Side, jeg tilhører, kan stille os mere imødekommende i denne Sag end tidligere, er det dels, fordi der gøres Statens Finanser vir-